

לגמרי, אין חוששין שמה חטוף דעמו, שהרי יכול הוא ליתן עמה אם ירצה, ומיד נתבטלה מתנתו² והרי הוא כאלו נזה כנריאותו בלשון מזה מתנת מיתה שאין בדבריו כלום.

סימן סז

עוד השיב, שדעמו נוטה כדברי האומר¹ שכל מקום שאיסורו מתנת ספק מגעו של גוי אסור בהנאה. אף על פי שהראב"ד ז"ל² לא אסר כל כך בהנך אלא במפקיד יינו אלל גוי בלא מפתח וחומס.

סימן סח

כתב רב סעדיה ז"ל¹, ונריך שיאלל בלילי שנתות אחר קדוש ואפילו כזית, ואם לאו לא ינא ידי קדוש².

כתבו³ הגאונים ז"ל⁴, קומא אינו נריך להבדיל ובתפלה בלכד די.

סימן סט

עוד השיב נחשוד על השבועה ואפילו על שבועת שוא, אין מוסרים לו שבועה ושכנגדו נשבע ונוטל. ואם הוא חשוד על שבועת ממון פסול אף לעדות, כדמשמע בפרק זה בורר¹. ואמרין בירושלמי² מאימתי מקבלין החשוד על השבועה משיחתיי שבועה בבית דין שאין מכירין אותו ויאמר חשוד אני.

ואם ינא עליו קול בקלא דלא פסיק, אין מוסרין לו שבועה³, שאין מוילין ממון אלא בעדות ברורה, ואף על פי שהוא בחזקת כשר⁴, כדמשמע בההיא⁵ דשנים החמומים על השטר ומתו וזאו שנים ואמרו כתב ידן הוא זה אבל אנוסין היו וכולי, ואקשינן אין נאמנים ומגבין ביה אמאי חרי וחרי נינהו, אלמא לאפוקי ממונא אפומיהו לא אמרינן אוקי גברא אחזקמיה⁶, ודוקא בדליכא אויבים אבל איכא אויבים אינהו מפקי לקולא⁷.

הרי הוא כמוהו, וכדאמרינן¹ בפרק חזקת הבתים ישראל הבא מחמת הגוי הרי הוא כגוי. ולפיכך אם מדיני הגוים היה לו לסתמו מנד שאין להם חזקה בכך, אף דינו של שמעון זה כמוהו.

סימן סד

עוד השיב, בשטר חוב שיש בו זמני פרעויות, ואחר עבור כל הזמנים תבע המלוה כל הסך הכתוב בשטר, והלוה טוען שיפרע¹ הכל חוץ מן הפרעון האחרון ואין בשט'². דבעל השטר גובה כל חובו ואפילו בלא שבועה, אלא אם כן טען זה אשתבע דלא פרעתיך³. דאי לא חימא הכי אלא שהוא יכול לטעון שהניחו בידו מחמת פרעון⁴, אף בעל חוב דעלמא יהא נאמן לומר פרעתי הכל ואפשיטי דספרא זייר ליה וכו'⁵, וזה ברור ופשוט.

סימן סה

שטר חוב שהושלש בנאמנות¹ ביד השליש וטען השליש נשעה שהוליו מחמת ידו שמקלמו פרוע, והמלוה אומר שלא פרע לו כלום.

אף על פי שיש בשטר נאמנות השליש נאמן, כדמניא² זה אומר כך וזה אומר כך השליש נאמן³. ונראה דאף על גב דליכא מגו כגון דאיתחזק בני דינא⁴, אפילו הכי השליש נאמן⁵. ונראה דאלו היתה דלא איתחזק שטרו פשיטא דשליש נאמן מגו דאי צעי קליה.

סימן סו

עוד השיב, במזה מתנת מיתה. כל שעמד חזרה מתנתו ממילא. ואפילו הוא אמר בפירוש, ואפילו אתרפא לגמרי ואחיה כמה שנים מהא נואתי קיימת כל זמן שלא אחזור ב, אין בדבריו כלום, דמתנת שכיב מרע דרנן היא¹, והם לא אמרו שמהא מתנתו קיימת אלא כדי שלא חטוף דעמו עליו לפיכך קיימו דברו לאחר שימות. אבל זה שנתרפא

4 ב"ב לה, ב.

סד. ח"א אלף סה וח"ב צב, ב"י חו"מ פב מחו' ז ושו"ע ס"ב בהג"ה.

1 צ"ל שפרע. 2 תיבות ואין בשט' צ"ת. ובח"ב מבואר דטענת הלוה שאין עיכוב השטר ראייה אלא כנגד פרעון אחרון. 3 שבועות מא, א.

4 צ"ל פרעון אחרון. 5 ע"י ח"ב שם שהביא עוד ראיות.

סה. ח"א אלף קיא, ב"י חו"מ נה ס"א. 1 צ"ל שטר חוב בנאמנות שהושלש. 2 גיטין סד, א. 3 נדר"ל דהואיל ונאמן יותר משניהם אין מועלת נאמנות המלוה, דהשליש נאמן יותר ממנו. ולסברת רבינו (ח"ג

קצט ושי"ג) ששליש נאמן אף נגד עדים צ"ל דכאן כתב לרווחא דמילתא, דבהא ליכא ספיקא כלל. 4 ראה סנהדרין לא, ב. 5 ע"ע ח"י גיטין

סד, א ובתשובה ח"א אלף קמו וח"ב מ. וע"י ש"ך חו"מ נו סק"א.

סו. ח"א תתקעה ומיוחסות ו, ב"י חו"מ רנ מחו' א ושו"ע ס"ב בהג"ה.

1 ב"ב קמו, ב. 2 עמש"כ בח"א שם.

סז. ח"א תשלה וח"ה קכ ד"ה ולענין, ב"י יו"ד קכח (ריב סע"א) ושו"ע

ס"ד. 1 רש"י ע"ז ע, א ד"ה שרי. 2 בפירושו לע"ז סוף פרק רביעי והביאו רבינו בתורה"ב ב"ה ש"ד (נו, ב).

סח. ח"א תשלד וח"ה ריב. 1 בסידורו עמ' קטו. 2 עמש"כ בח"ה שם. 3 ח"א תשלט ח"ה ריג, ב"י אור"ח רחצ. 4 בתשובת רב האיי

גאון הובאה בהלכות רי"ץ גאות (ע' טז) ובארחות חיים הל' הבדלה סי' יב כ' אין לברך על האור בתפלה שגי ליה, משמע דמתנת שאין יכול לברך על האור א"צ להבדיל כלל על הכוס.

סט. ח"ד קסו ולהלן תסו, ב"י חו"מ לד ס"ה. 1 סנהדרין כז, א. ע"י ח"ד שם ובמש"כ שם. 2 שבועות פ"ז ה"ד (לו, ב). 3 להלן שם

ובב"י נוסף, ואין מוציאין ממון בעדותו. 4 בח"ד, שזה בחזקת כשר היה. 5 כתובות יט, ב. 6 ע"י ח"ב קפד שכי שאין פוסלין בקול

ומדמי לה לקלא דבתר קידושין, וצ"ע. וע"ע מש"כ ח"ד שם הע' 20.

7 יבמות כה, א.